

Mørke Grener / Nikolaj Frobenius

Mobiltelefonen durte fra et sted i rommet. Jeg reiste meg og lette rundt på det mørke soveromsgulvet. Der, under sengen lå den. Det lyste blått fra displayet. Hadde den glidd ut av en lomme? Klokken på nattbordet viste 22.25. Jeg presset mobilen mot øret og sa navnet mitt: «Jo.»

«Det er Iben.»

«Iben?» Jeg satte meg på sengekanten. «Hei, Iben.»

«Hei.»

Jeg tok mobilen vekk fra øret og kikket raskt på displayet. Nummeret hun ringte fra, stemte, det var Iben Holes mobilnummer. Jeg lyttet til pusten hennes. Hvorfor sa hun ingenting?

«Beklager å ringe så sent,» sa hun omsider. «Hadde du lagt deg?»

«Ja, nei. Jeg fikk ikke sove.»

Iben hadde vært redaktøren min på alle bøkene mine. Vi hadde jobbet tett sammen med Krittet, og hun visste mer enn de fleste om mine usensurerte redsler og ønskedrømmer og fortvilelser og fobier, men det slo meg at vi aldri hadde snakket noe særlig om privatlivet mitt. Vi hadde snakket om hvordan den selvbiografiske romanen fungerte som tekst, men hun visste fint lite om meg som privatperson, og jeg visste jo nesten ingenting om henne.

Jeg antok at hun var enslig, tok det nærmest for gitt at hun bodde alene med bøkene sine og at litteraturen var det sentrale, besettende omdreiningspunktet i livet hennes. Men stemte det egentlig? Hvorfor visste jeg ingenting om henne, og hvorfor hadde jeg ikke spurt henne mer om hvordan hun levde og hvem hun var glad i og hva litteraturen og alle forfatterne egentlig betød for henne?

Pusten hennes var uvanlig rask i den andre enden.

«Takk for manuskriptet.»

«Manuskriptet?»

Stemmen hennes ble borte.

«Iben? Er du der?»

«Jeg skulle til å sette meg ned for å lese det igjen.»

De kalte henne Falken fordi hun var en hjelper, men også en overvåker, tenkte jeg. Falkeblikket. Hvilte aldri. Alltid redd for at teksten ikke skulle være godt nok tenkt og ikke godt nok skrevet.

«Hva snakker du om?»

«Jeg hadde egentlig tenkt å ringe deg i morgen, Jo. Kanskje det ikke passer? Jeg mener, jeg har jo hørt om alt det du er oppe i nå. Det er forferdelig. Men nettopp derfor. Jeg mener ... jeg tenkte det var viktig at jeg leste teksten din med en gang og at du ville ha en tilbakemelding. Er du sikker på at jeg ikke skal ringe deg i morgen tidlig?»

«Nei. Det går bra.»

«Det var veldig forstyrrende lesning,» sa hun raskt. «Særlig fordi det så tydelig gir seg ut for å være en selvbiografisk tekst. Du åpner jo med å si at dette er en sann historie.»

«Sann?»

«Ja. Du skriver det. På side tre.»

«Hva?»

«Skildringene av overgrepet mot den gutten er svært ubehagelig lesning.»

Hun snakket så fort nå at jeg ikke fikk brutt inn.

«Jeg må si det rett ut, Jo. Lesningen tvinger fram noen spørsmål. Jeg lurer på hva du vil. Med leseren. Det er jo svært ubehagelig å lese en tekst hvor forfatteren framstår som så usympatisk og manipulerende ... så destruktiv og voldelig. Det var vanskelig. Altså. Det kan jo være interessant ... jeg mener ... å arbeide med antipati, ubehag,

men her begynner jeg å tvile, jeg mener, på om det virkelig har skjedd noe kriminelt, og da begynner jo teksten å handle om noe annet også, ikke sant, ikke bare om et forhold mellom forfatteren og leseren, men mellom forfatteren og loven.»

«Hvilket ...»

Iben trakk pusten og fortsatte før jeg fikk fullført setningen.

«Er det virkelig sant, det som står der? Spørsmålet melder seg raskt og blir ikke avkreftet verken på den ene eller andre måten. Det er jo ulovlige handlinger du beskriver. Hvordan vil du at vi skal forholde oss til det bildet du tegner av forfatteren, som en mann med voldelige og åpenbart ukontrollerbare impulser? Ja. Altså. Nei. Ikke bare det. En mann som åpenbart er tiltrukket av vold, og som forsvarer og til og med lovpriser volden. Hva vil du med det, Jo? Hva slags reaksjon er det du ønsker deg? Det lurte jeg veldig på, altså. Jeg sier ikke at teksten er dårlig. Absolutt ikke. Men jeg begynte å lure. Veldig. Jeg var nødt til å ringe deg og spørre.»

«Iben, vent.»

Hun stanset, trakk pusten.

«Hvilket manuskript?»

Stemmen hennes forsvant igjen.

«Iben. Hvilket manus er det du snakker om?»

«U,» sa hun prøvende.

Jeg reiste meg fra sengen. Kvalmen este i brystet.

«U?»

Jeg hørte hun hvisket i den andre enden: «Ja?»

«Jeg har ikke sendt deg noe manuskript.»